

staaende en time i gaarden til politikammeret, hvor den rettsbe-
mengde ropte:

Ta ham ut og sett ham mot muren !

Men traadtrekkenene ~~klaadte seg i~~ stod
nu bokstavelig bak gardinene og gned sig i hendene, en av dem,
den store geniale, engelske nordmann med tysk doktorgrad, som hadde
vondt for aa glemme at "garveren" Dietrich Hildisch var blitt genera-
direktør og en grunnlegger av De-No-Fa og tilogmed ansatt ham til
aa bygge konsernets store fabrikanlegg i Fredrikstad, denne mann
følte nu en usalig trang til aa opsøke sin tidligere sjef i hans
ulykkelige tilværelse i Aakebergveien. Jeg siterer en smakfull
tekstprøve fra direktør, Dr.ing.honoris causa Carl Fred. Holmboes
bok om sine bedriftersom utvilsomt har været betydelige paa industri-
byggingens omraade i Norge, England og Italia. ~~Det heter i "Ingeniør~~
~~ser sig tilbake"~~ Holmboe hadde engang i 1911 tilfeldigvis opsøkt
C. Hildisch i fabriker. Det heter saa i hans bok "En Ingeniør ser
sig tilbake":
s.126

"Paa kontoret ble jeg vist inn til firmaets sjef
Dietrich Hildisch. . Han sat ved sitt skrivebord
iført jakke, ulltrøie og bukser med en rem rundt
livet".

Tenk det Hedda !

Paa samme side skriver saa herr INGENIØREN i en
fotnote:

"35 aar senere ville skjebnen (?) at jeg skulde
staa ansikt til ansikt med denne mann iført samme
antrekk. Men da var han fange i Aakebergveiens
fengsel".

Det første møte førte til at Hildisch engasjerte
Holmboe til teknisk aa planlegge og bygge DE-No-Fas anlegg.

Om slutten paa samarbeidet mellom dem heter
det i boken paa side 228:

"Det var en slitsom og vanskelig tid, da alt
positivt arbeid ble mistenkeliggjort av Dietrich
Hildisch. Til slutt var det intet annet aa gjøre
enn aa faa ham fjernet, og etter forslag fra mig
nektet Lever Bros. DE-No-Fa kreditt hvis Hildisch
fortsatt skulde ha ledelsen. Dette virket og vi

saa ham ikke mer. Etter en tids forløp solgte han s aksjer til A/S Lilleborg Fabrikker"¹

Som man ser gikk det forholdsvis lett aa faa veltet Hildisch ut av hans livsverk. En slem anstøtssten var jo ha. aksjepost. Han solgte sine aksjer til A/S Lilleborg staar det saa greit og tilforlatelig. Men det foregikk nokk lit av hvert bak kulise sene for dette salg ble fremtvunget. Deltagere her var bl.a. naa ^{samfunnsstøtter} avdøde direktør Nils Sørensen og advokat Wilhelm Nicolaysen og en bank her i Oslo. En maa si med Max Manus : Det vil ~~forstærke~~ ^{helst} gaa bra, og transaksjonen kom ikke frem for offentligheten i form av en høiere, finansiell kriminalroman a la Upton Sinclair.

Dette i Oslos forretningsverden dengang ytterst pikante tema, uttrykker Holmboe som etterfulgte Hildisch som generaldirektor i De-No- Fa paa følgende u-opsiktsvekkende maate:

"....og Lilleborg fant det forenlig med sine interesser aa overta Hildisch' aksjeinteresser i De-No-Fa. Som følge av denne transaksjon bleder etablert et samarbeid mellem De-No-Fa og Lilleborg

Men Hildisch fikk et litt kjedelig innblikk i denne aksjetransaksjons indre mekanikk idet han under okkupasjonen fikk se en viss protokoll paa Lilleborg. Men jeg tror ikke gjenlevende eventuelle deltakere i romannen behøver aa være saa engstelige paa DETTE punkt. Den 83-aarige Hildisch føier nokk myndighetene i aa aa snart, slik at det offentliges forbrytelser mot Hildisch ikke risikerer aa bli belyst ved en offentlig rettergang. Man kunde jo eventuelt holde offentligheten unna med lukkede dører slik som det er vanlig praksiss i disse saker hvor gullfasanene blandt de gode nordmenn exponeres. Det kan vel forøvrig ikke være nødvendig for aa i denne sak sterkt komprommitterte myndigheter naa ytterligere aa fremskynde Hildisch død. Under den 2½ aarige ulovlige fengsling - som enna ikke har resultert i en tiltalebeslutning, ennsi rettergang og dom fire aar etter "frigjøringen" har dette offer for "rettsstatens" forbrytelser og overgrep tatt av 45 kilo. Han sa til mig forle

ret"..... Om prof. Hoel skriver W. bl.a.:...." men han trodde det var retttest aa forsøke aa berge de institusjoner han hadde ansvaret for. Et visst samarbeid med tyske myndigheter har ellers ikke været til hinder for for tildeling av Storkors av St. Olav. Universitetets alvorligste nederlag overfor tyskerne og NS var at kollegiet fandt sig i en ^{for}ordning om at professorer kunde utnevnes av Regjeringen, uten at Universitetets myndigheter ble spurt. Dette var før Hoel ble prorektor, og likesaa før Solberg ble dekanus". Og til slutt skriver det urnorske "skogtroll", prof. Werønskiold:

" Da medlemmene av det saakaldte aksjonsutvalg synes aa føle sig berettiget til aa takke Herren fordi de ikke er som visse andre mennesker, skal jeg faa fremholde at jeg ikke har hatt behov for aa vise min patriotisme ved unyttige demonstrasjoner ".
inne i

. Ja, dette var en digresjon ~~fra~~ ^{påviser} den digresjon som jeg finner nødvendig for aa forklare : 1. Den passivitet og feighet ~~og feighet~~ i Norges saakaldte rettsliv, kfr, straffelovens § 139, som har muliggjort den kriminelle ødeleggelse av saa mange, verdifulle norske mennesker, som in casu generalkonsul Hildisch.

2. At herskapene ikke er i god tro.

3. At uttrykkene rettssvik og retssvikere er ^{akkurate} ~~adekvate~~ betegnelser paa dem og deres virksomhet. ~~ikke bare adekvate~~

~~3. daga, men fra 8. mai 1945 til paa.~~

Da det ikke først og fremst er meningen at disse Potemkin-artikler skal være dulmende øienslyst for menigheten, som smaa øienaapnere paa den i stinn ignorantia slumrende O L A men kunne brukes som et pilekogger av justisofrene under motstøtet, sanhetens og rettens motstøt, er det ytterligere nødvendig aa trekke sikker norsk lov og retts karakteristikk av den rettsUorden, i hvis ly det offentliges ^{behandling} ~~forbrytelser~~ mot Dietrich Hildisch har kunnet foregaa.

Dr. jur. G. Astrup Hoel tolker ^{således} uanfektet norsk rett i den brølende, rettsbevisstløshetens sommer slik (i Norsk Sakfører-blads julinummer 1945):

=For aa faa "egnede" forsvarere for justisofrene, istand-
som jo "hadde mennene og kjendte mennene"
bragte Gjennfronten ett passende utvalg, hvorfra saa "for-
svarerne" ble opnevnt. Til all overflod ble landssvikdommerne o
lsv.-forsvarerne innpisket i den nye juss av den mektig opadstre
bende, spesielt utvalgte riksadvokat

Sven Arntzen:

Her var saken saa tindrende klar!~~ingen~~ Ingen
jurist som for fremtiden vilde drage aande i salær-mettet
luft og lenge leve i landet - maatte la sig hindre av gammel
dags SKEIE-strafferet

"..... Straffelovens § 86 retter sin straffetrussel mot " den som rettsstridig bærer vaapen mot Norge, eller som under en krig hvori Norge deltar, eller med saadan krig for øde, yter fienden bistand i raad eller daad, eller svekker Norges eller noen med Norge forbunden stats stridsevne".

Hovedspørsmålet er i nærværende forbindelse hvorvidt det blotte passive medlemskap i NS er en handlemaaate som dekkes av § 86, og som saadan er straffbar i minst 3 aar eller fengsel fra 3 aar inntil paa livstid. Det er klart at et saadant medlem ikke har "baaret vaapen mot Norge". Men har han ved sitt medlemskap i d a a d ytet fienden bistand eller svekket Norges eller dets alliertes stridsevne ?

Det er etter min mening ganske utelukket at dette i lovens forstand er tilfellet. Hva § 86 tar sikte paa, er en direkte hjelp til fienden eller en konkret og klart paaviselig svekkelse av landets eller dets alliertes stridsevne. Det er for en saadan vitterlig og alvorlig forbrytelse den strenge straff i § 86 er opstillet. ~~En slik som passivt medlem i et parti hvis ledere og medlemmer har gjort sig skyldige i en saadan forbrytelse, kan ikke ha gjort sig skyldige i en saadan forbrytelse.~~

..... Det er naturligvis netop i en fornemmelse av at disse bestemmelser (straffelovens) ikke er anvendelige, at Landssvikanordningen er utferdiget. (Og naa Landssvikloven). Anordningen utvider med andre ord straffbarheten til handlinger, som før dens utferdigelse overhode ikke var straffbare. Videre maa erindres at det til straff etter saadanne bestemmelser som straffelovens §§ 86 og 98 kreves f o r s e t t : Angjellende maa ha visst og i sitt ~~sind~~ sind ha akseptert, at han ytet fienden bistand, respektive søkte aa bevirke(eller medvirke til) en revolusjonær forfatning, ellers er straff utelukket. Landssvikanordningen maa derimot, tross sin noe uklare bestemmelse i § 2. ledd, forståes

saaledes at den kun krever forsettlig medlemskap. Ogsaa heri ligger en utvidelse av det straffbares omraade."

"..... En eksilregjerings lovgivningsmyndighet paa det okkuperte territorium kan følgelig kun utøves med virkning fra det øieblik den faar makt over dette territorium. Ukjendte anordninger fra en faktisk maktesløs eksilregjering og med virkning fra utferdigelses-tiden vilde stride mot folkeretten, like fullt som deres virkning fra et tidligere tidspunkt vilde stride mot Grunnloven."

(Handlingen maa være rettsstridig for aa være straffbar.
Dette er uttrykkelig nevnt i § 86. I Paulsens offisielle lovsamling er denne § gitt en henvisning ved ordet "rettsstridig" til strl. § 14, som lyder: " Anvendelsen av ovenstaaende regler begrenses ved de i folkeretten anerkjendte undtagelser ". Bl.a. derved er folkeretten innkorporert i norsk strafferett. Dette har Høyesterett satt sig ut over, bl.a. i den viktige Haaland-dommen.)

Det sørgelige for den norske juriststand er at alle meget godt vet at det som Dr.jur. Astrup Hoel her fremholder er sikker rett, som imidlertid ikke kunde passes inn i rettsoppgjørets ramme. Selvstendigheten var ikke større, og det høitidelige løfte: " Adri vitende aa vike fra rett og rettferdighet " - veiet ikke mer enn at

uhyggelig mange innen standen i de berusende døgn, maaneder, aar lydig fulgte etter der hvor de sterkt kompromitterte, juridiske bjellesauer gikk fore. Behovet for aa beite paa krisejussens rike gressganger og paa justisofrenes "boer" var utvilsomt stort.....

Den eneste brutalt ærlige rettssviker i Norge, og som saadan har han krav paa en viss respekt - ja takknemlighet - fra justisofrenes side, er den kommunistiske, dav. stortingsmann og medl. av Stortingets justiskomite (!), herr KITTEL B E R G som i 1946 offentlig kommenterer en ulovlighet i "Landssvikloven" bl.a. slik:

helt rett! { " Med dette har vi slaatt fast at nasister og landssvikere ikke har noe krav paa aa nyte godt av menneskerettighetene." }

For den historiske og rettslige karakterisering av rettsoppgjøret som et forsøk paa likvidering av ubekvemme, antatte politisk motstandere - er dette en overmaate verdifull bemerkning. I sin usminkede brutalitet ligger den paa et langt rensligere plan enn den hykkelske og "millombilse" Andenæs-juss, som ennaa ikke offisielt har opdaget kapitulasjonsavtalen i Trondheim (ikke den Paa Bjørnefjell) og som ikke vil se at man etter norsk rett ikke bare har rett men ogsaa plikt til aa bistaa en okkupant paa det okkuperte omraade. Andenæs har ogsaa innstillet paa at likvidasjonsmord (ca.322 ?) skal lates straffri !

Til her Berg vil vi si at han naturligvis er klar over at det ennaa ikke er fullstilt i lovlige former hvor det er som er landssvikere her i landet, og hvor det er. —

Om de ulover hvoretter man søkte aa ramme Hildisch uten at det kom til rettergang uttaler Norges siste store rettslærde og strafferetsjurist, ^{med europeisk navn} prof. Dr. jur. Jon Skie i sitt skrift Landssvik i juli 1945 kort og fyndig:

" Ingen av de foran under B nevnte anordninger (santlige London-regjeringens landssvikanordninger) har noen rettsgyldighet. om alle gjeller at deres innhold ligger utenfor rammen av kongens lovgivningsmyndighet. Og de anordninger som bestemmer nytt og skjerpet ansvar, er ugyldige ogsaa av den grunn at de strider mot grunnlovens § 97: " Ingen lov maa gis tilbakevirkende kraft."

+++++